

OPINIONS

Tornabous, novembre de 2010

Nº 23

La penúltima carta d'amor...

Relat inspirat en la pel·lícula "Los puentes de Madison", basada en uns fets succeïts el 1965.

Es deia Sarah i vivia sola, el poble més proper era a uns quans quilòmetres. Havia quedat vídua feia anys però no volia marxar de la casa on havia anat a viure de noucasada, era la casa on havien nascut i crescut els seus fills i alhora, era un testimoni silenciós, de la vivència d'un gran secret.

..... Algú havia trucat a la porta cosa que la va estranyar, ja que feia molt temps que no rebia cap visita. Va mirar el calendari per a veure si era l'últim dissabte de mes, doncs era la data en què anaven a dinar algun dels seus dos fills, i en veure que no, va anar a descobrir qui la demanava.

Va obrir la porta i era el carter, un home amable que, després de saludar-la i comentar que feia molt temps que no la veia, li va entregar un paquet. Era un paquet que anava embolicat en paper d'embalatge cosa que li va fer sospitar que no era un regal. Plena de curiositat, va desembolicar-lo deixant al descobert una caixa, la qual era el doble gran de les que es fan servir per a guardar sabates.

En obrir-la, va trobar que a dins hi havia un sobre gran separat de molts altres que el pas del temps havia esgrogueït, i en una caixeta a part, una pedra de riu plana i roma de la mida d'una ametlla amb closca, amb un forat pel qual hi passava un llarg cordó negre.

Va obrir el sobre que estava apartat dels altres i a dins va trobar un escrit i un retrat. El cor li va fer una gran batzegada, va notar una opressió al pit que quasi no la deixava respirar, les cames no l'aguantaven degut a l'emoció i va haver de seure per començar a llegir...

"Estimada Sarah:

Quan rebis el contingut d'aquesta caixa, voldrà dir, que la mort tan amiga del final del nostre destí, haurà decidit que el meu cor hagi deixat de bategar.

Dins el paquet trobaràs un munt de cartes, són cartes que t'he anat escrivint i poemes en què expresso el meu amor per tu i les quals, no he deixat mai en cap bústia de correu fins avui, que en saber que el meu final és a prop, he decidit que arribessin a les teves mans.

El retrat, que el pas del temps ha desgastat, és el que et vaig fer a la vora del riu. Ha estat un consol per a mi en moments de soledat i cada dia quan l'he mirat ha fet que et sentís a prop.

En el moment de fer la foto et vas ajupir per agafar una pedra foradada per un extrem; me la vas donar i em vas dir amb un gran somriure "guarda-la com a record". Com pots veure així ho he fet. Ha estat el meu amulet en moments de defalliment.

A mida que aniràs llegint les cartes que he anant escrivint al llarg d'aquest anys, t'adonaràs quant t'he recordat, quant t'he estimat i quant t'he enyorat...

De la meua vida te n'aniràs assabentant a mesura que vagis llegint totes les cartes que adjunto. He sigut un rodamón i no m'he casat. No m'ha calgut, el teu record ha estat un company insubstituïble.

Malgrat ser molt lluny d'on resideixes, no fa gaires dies en un hospital, esperant torn per ser visitat d'una malaltia que em fa patir molt, que quasi no em deixa respirar i que m'està deixant sense pulmons; vaig coincidir amb una persona que com jo, té els dies comptats. Sembla mentida com les malalties apopen les persones i donen lloc a fer confidències.

Ens vam posar a parlar del passat, ja que les nostres vides no tenen futur, i l'home em va comentar, que era nascut en un poble llunyà i que de jove havia marxat buscant un futur millor. Al preguntar-li d'on era, i ell respondrem, em vaig quedar estupefacte, era del poble on acostumes a fer algunes compres. Vaig voler esbrinar si et coneixia i va respondre afirmativament. A través de familiars i amistats, sabia del tarannà dels seus habitants. Em va posar al corrent del que més o menys ha estat la teua vida, i també em va dir que fa uns anys que ets vídua”...

A la Sarah, la intensitat de les llàgrimes no la deixaven veure l'escrit... Va agafar la carta amb les dues mans, la va estrènyer contra el seu pit i va començar a recordar...

Anys enrere:

Amb un últim adéu, bellugant les mans com si escrivís alguna cosa en una pàgina invisible, la Sarah va acomiadar al seu marit i als seus fills, ja adolescents, que anaven a passar uns dies a casa els avis.

No estava acostumada al silenci i malgrat el cansament, quan va ser al llit no va poder aclucar els ulls. Va començar a pensar què i com havia estat la seva vida...

Va gaudir d'una infància feliç i va poder rebre una bona educació. Sabia donar raó de grans escriptors, de música composta per autors clàssics i moderns i li agradava pintar i fer labors.

Els pares li van presentar a qui tenien destinat havia de ser el seu marit i acostumada a fer el que li manaven, s'hi va casar. En John era una bona persona. Mai li va donar cap problema, però tampoc gaires satisfaccions. Era un home reservat i la Sarah, malgrat el poc amor que va rebre d'ell, s'hi va anar acostumant... Va ser un bon pare per als seus dos fills.

La ment de la Sarah no va parar en tota la nit i no va poder agafar el son fins ben entrada la matinada. Es va llevar tard i cansada.

De sobte... va sentir l'esquella que hi havia penjada a les afores de la tanca que protegia la casa. El seu so, avisava que algun foraster, demanava la seva presència. Instintivament va allisar els cabells que duïa recollits en un monyo i es va treure el davantal.

En obrir la porta s'adonà que el soroll fet per l'esquella el propiciava un home que acabava d'arribar en un cotxe molt tronat, cobert de tanta pols, que no s'endevinava el color de la carrosseria. Va sortir per esbrinar què desitjava, i l'home molt educat, va respondre que s'havia perdut.

Estava suat i mort de set i va demanar si podia refrescar-se i beure aigua d'un pou que era dins el jardí. La Sarah no hi va posar cap inconvenient i en entrar de nou a casa, el cuc de la curiositat li va fer una mossegada. Amb el cor accelerat, com quan un decideix fer una cosa que sap és una malesa, va ocupar un lloc el darrera la finestra de la cuina, a través de la qual i amb els vidres contraposats podia mirar tot el que feia aquell home, malgrat que aquest, no era a prop.

Ell no se'n va adonar que era guitat, i amb naturalitat es va treure les sabates, els mitjons, el cinturó negre que aguantava uns pantalons grisos molt desgastats, una camisa a ratlles blaves i la samarreta de màniga curta que portava sota la camisa. Va treure aigua del pou amb una galleda que hi havia a la vora, es va rentar i es va eixugar amb la roba que s'havia tret.

Era un home prim, gens musculós d'estatura normal que semblava entrat en la seixantena. Els cabells i el pèl del seu pit havien començat a blanquejar feia dies. La Sara va seguir mirant i va pensar que tot plegat el feia interessant. De sobte i degut al moll que anava, es va treure també la roba que s'havia deixat posada per un instint púdic, i va quedar de manifest la seva virilitat.

La Sarah sorpresa pel fet, es va sentir culpable i avergonyida d'haver estat tan curiosa, i es va allunyar de la finestra. L'home, aliè a que havia sigut el protagonista d'una mirada indiscreta a la qual no s'havia escapat cap detall, va anar el seu cotxe, va treure d'una maleta roba neta i se la va posar.

Era finals de juliol, un migdia que feia molta calor. La Sarah acabava de fer el dinar i va oferir a l'home si es volia quedar. L'àpat era senzill però a ell li va semblar exquisit. Mentre dinaven, anaven parlant de com havien estat les seves vides i del futur que els esperava. Ho van fer amb sinceritat, com si fossin dos vells amics que es retroben després de molt temps de no veure's. Van dialogar tota l'estona i ell s'adonà que aquella dona era plena de molts desencisos i que la tristor la sobreixia.

En acabar el dinar, la Sarah va voler canviar la bata i el davantal de cuinar per un guarniment més bonic, va anar a una habitació on hi guardava roba juntament amb petits adreços d'altres temps i va escollir el que li va semblar més bonic, el qual, no recordava quan se'l havia posat per última vegada. Va deixar anar els seus cabells i es va mirar al mirall. Li hagués agradat veure reflectida una millor imatge però, l'haver tingut dos fills i el pas dels anys havien deixat en el seu cos la seva empremta...

..... Per la ràdio se sentia una música suau que estava de moda i la Sarah va preguntar a aquell home si sabia ballar, ell va respondre que no ho havia fet mai però que ho podia intentar.

El sentir l'aixopluc d'uns braços baronívols a l'entorn d'ella, l'alè calent que es percebia a través del contacte de les seves cares i el frec a frec pausat dels seus cossos bellugant al so dels compassos de la melodia, van despertar en tots dos una gran passió. La Sarah en aquell moment, es va sentir protegida i desitjada i abraçada a ell, va plorar... Va ser un plor que expressava tot un esclat d'angoixa guardat fins aleshores en el fons de la seva ànima... Feia tant temps que la seva vida no tenia sentit...!!

Durant els dies que van estar junts, van passar estones inoblidables. Com si tota la vida els seus cors i els seus cossos haguessin estat pendants de trobar-se, plens d'amor i de delit, s'havien acoblat deixant enrere inhibicions i prejudicis.

Però va arribar l'hora en que la realitat, dominadora i plena d'orgull, sense miraments ni concessions de cap mena, es va imposar. Ell havia de marxar... Va dir a la Sarah que malgrat el poc temps que havien estat junts, havia aflorat entre els dos un sentiment de passió i alhora de comprensió, que només es presenta, amb la intensitat que ells havien experimentat, una sola vegada en el decurs de tot una vida... i li va demanar que marxés amb ell ... Ella, amb el cor encongint i ple d'angoixa, va respondre que no el podia seguir... els seus fills encara estaven en una edat, en la qual, la mare... fa molta falta.

Les emocions que van viure durant tres dies... l'abraçada llarga i estreta i el bes de comiat ple de passió i alhora de tristor i tendresa... va estar present en la ment i en el cor de tots dos tota la vida...

De l'enyorament, l'angoixa de la Sarah i de la seva renúncia, mai ningú en va saber res. Va seguir amb la rutina de cada dia fins aquell dia... en que el carter, li va fer entrega d'un paquet...

Sempre va portar la pedra de riu penjada al coll, i a la nit, quan era al llit i deixava anar la imaginació, amb un esbós de somriure i placidesa l'empresonava dins una mà, i amb l'altra, oprimia contra el seu pit tots els escrits i els poemes, que ell a última hora li havia fet arribar i en els que expressava tot l'amor i l'enyorança que havia sentit per ella... Havia sigut... el seu únic i gran amor.

Un dia no es va despertar, com cada nit havia llegit la carta que anava en aquell sobre gran, la carta d'una persona, que va passar per la seva vida d'una manera fugaç, però que va deixar un sentiment i un record, per la resta de la seva vida. La llegia cada dia com si l'acabés de rebre i per això, per ella, no va ser mai l'última... Sempre va ser... **La penúltima carta d'amor.**

Reflexions d'un abans i d'un després:

31 d'octubre de 2010

Com cada diumenge després de missa, llegeixo el "Full dominical" de la meua diòcesi. Aquesta setmana és doblat i això, desperta la meua curiositat. La primera pàgina la rubrica el nostre bisbe, Monsenyor Joan-Enric Vives i he quedat gratament sorpresa. No és un escrit com la major part de vegades en què ens anomena encíclicues i frases en llatí més adients per a gent docta en teologia, filosofia o metafísica i no per a persones no avesades a tants tecnicismes que se'ns fa difícil entendre. Aquesta vegada, ha estat escrit d'una manera planera i, com a representant de Déu en la nostra església, ha volgut donar un toc d'atenció als fidels dient com pot o podrà repercutir en la nostra espiritualitat, la vinguda del Sant Pare.

Com sempre, l'última pàgina del "Full Dominical" es fa ressò, dels esdeveniments i inauguracions que han ocorregut en la nostra diòcesi amb les corresponents quantitats de "fotos" que ho corroboren. Fotos per les quals, s'hauria de demanar danys i perjudicis a qui les fa imprimir. És una llàstima, que no mirant prim en la quantitat, (com a mínim tres o quatre per setmana) totes desmereixin la realitat, ja que físicament, "in situ", els protagonistes, són persones de bon veure.

Les pàgines centrals i especials estan dedicades a la futura visita de Benet XVI i em crida l'atenció l'esforç mediàtic que es desplega a tots nivell perquè no se'ns obliidi.

La vinguda del Sant Pare, per molta insistència que se'ns faci, no canviarà el que cadascú de nosaltres viurà segons les seves circumstàncies. Per a uns l'anar a victorejar-lo serà fer una excursió, per a d'altres una obligació, per a d'altres un espectacle... també, per a una part dels que som catòlics practicants, pot ser un motiu d'esperança per a compensar la decepció que ens proporciona el veure que, els passos de Jesús, no són interpretats per alguns dels seus representants, de la manera en què Ell a través del seu comportament i de les seves paràboles ens va fer arribar...

7 de novembre de 2010

Acabo de veure per TV3 tot l'esdeveniment produït per la benedicció de la que ara ja és Basílica Menor de la Sagrada Família. Arquitectònicament plena de bellesa i de magnificència i en la qual, a través d'aquest mitjà de comunicació, s'ha pogut apreciar fins el mínim detall, la complexitat de l'obra.

Ben segur en un moment o altre d'una litúrgia tan llarga, però molt ben interpretada, la nostra ànima ha sentit quelcom d'emoció ocasionada per ella en sí, o pels cants, o per moments entranyables en què Benet XVI ha fet gestos de tendresa cap a persones amb minusvalideses psíquiques, les quals, amb uns cors plens d'amor, reben amb gratitud, qualsevol mostra d'estima.

En moments de tanta confusió i desencís arreu del món, produïts perquè no sabem què ens depararà el futur, i la qual cosa, ens produeix un veritable desassossec material i espiritual. Si la vinguda de Benet XVI a part de l'espectacle ocasionat, ens pot haver aportat una mica més d'ànim i de fe per poder pal·liar la veritable realitat existent... Benvinguda hagi estat la seva presència.

M^a Mercè Usón

Expressions de saviesa:

- No caminis davant meu perquè no et podré seguir, no caminis darrera meu perquè no et podré guiar, camina al meu costat i junts assaborirem el paisatge.
- No n'hi ha prou en saber q. som estimats, de quan en quan ens agrada q. ens ho facin saber.
- La vida és un somni, si et despertes, tanca els ulls i torna a somiar.
- Un somriure de la persona q. estimes pot emportar-se totes les teves tristeses.